

19^e zondag, jr. A., Xaveriuskerk, 1 Kon. 19, 9a. 11-13a; Ps. 85, 9-14; Rom. 9, 1-5; Mt. 14, 22-33

Pater Ward Biemans SJ

Broeders en zusters, vaak lijkt het in onze wereld zo te zijn, dat als er maar veel lawaai wordt gemaakt, dan zal er wel iets belangrijks staan te gebeuren. Nieuwsberichten worden vaak vele malen herhaald. Reclame komt naar je toe op zo'n manier dat het meteen je aandacht trekt. Mensen die een bepaalde ideologie aanhangen maken hun wensen vaak heel fanatiek kenbaar. Bij de profeet Elia in de eerste lezing gaat het er anders aan toe. Maar hier gaat het dan ook om een openbaring van God. Aanvankelijk ervaart Elia wel de macht van God, eerst in een hevige storm, vervolgens in een aardbeving en daarna in vuur. Maar God zelf openbaart zich pas na deze tekenen en dit wordt aangekondigd door het suizen van een zachte bries. Elia weet meteen dat God hierin aanwezig is, want hij bedekt zijn gezicht met zijn mantel. Niemand kon immers God zien en in leven blijven, zo had Mozes al geopenbaard. God zelf is dus niet in het lawaai, niet in natuurrampen, maar wel in een zachte bries. Elia luistert naar Hem en weet wat hem te doen staat.

Ook in het Evangelie valt op dat Jezus eerst de leerlingen wegstuurt en vervolgens het volk wegzendt, om daarna alleen te kunnen bidden. Vorige week hoorden we ook al in het verhaal over de wonderbaarlijke broodvermenigvuldiging, dat Jezus in een boot naar een eenzame plek voer om alleen te zijn. Maar dan komt een grote menigte Hem achterna. Nu zendt Hij het volk weg en brengt Hij op een berg tijd alleen door met God. Hoe belangrijk vindt Hij het blijkbaar om te kunnen bidden. Als Jezus zelf dat al zo belangrijk vindt, hoe veel te meer hebben wij het dan nodig. Laten we daar dan ook tijd voor vrijmaken, 's ochtends vroeg als we alleen zijn, of 's avonds, of voor het slapen gaan. En laten we daarvoor een geschikte plek vinden, zoals Jezus de berg op gaat. Dat kan best een plekje in huis zijn, met een kaars, een kruisbeeld of een icoon, een plek waar we ons thuis voelen om onze dank, onze vragen en zorgen bij God neer te leggen, om wat psalmen of andere Bijbelteksten te lezen en om te luisteren naar wat Hij ons te zeggen heeft.

Hoe belangrijk, beste mensen, is het om dit ook aan kinderen te leren. Als zij niet weten hoe ze tot rust moeten komen bij God, hoe kunnen ze dan weerstand bieden aan al het lawaai om hen heen? Vindt u het vreemd dat er tegenwoordig allerlei zaken bij kinderen worden geconstateerd, van ADHD tot autisme en dyslexie, als kinderen voortdurend worden geprikkeld om van alles en nog wat te ervaren, maar weinig tot geen momenten van diepe, innerlijke rust kennen? Dit wil overigens niet zeggen dat deze dingen vroeger niet voorkwamen, maar toen waren rust en gebed vaak veel vanzelfsprekender.

Als we dan teruggaan naar het Evangelie, dan zien de leerlingen dat Jezus te voet over het meer naar hen toekomt, en raken zij helemaal in de war. Dat is ook niet zo vreemd, natuurlijk. Maar Jezus stelt hen onmiddellijk gerust. 'Vreest niet', zo zegt Hij tot hen. Petrus vraagt wat overmoedig dat Jezus tegen hem zegt dat ook hij over het water moet lopen. En inderdaad, op Jezus' Woord doet hij het. Maar ondanks Jezus' vermaning om niet te vrezen, wordt hij toch bang en hij dreigt te verdrinken. De vraag die Jezus aan Petrus stelt: 'Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?', die mag ook voor ons een aansporing zijn om te allen tijde op Hem te blijven vertrouwen.

Broeders en zusters, in ons leven kan er van alles aan de hand zijn en kunnen we ook, net zoals de leerlingen in de boot, tegenwind ondervinden. Sommige mensen hebben tegenvallende resultaten in hun werk, of een moeizame relatie. Anderen hebben met ziekte te maken of kennen misschien dierbare mensen die zijn overleden. Veel mensen zijn bezorgd over de toekomst, of dat nou is vanwege het klimaat, migratie of oorlogsdreiging. Juist dan is het zo belangrijk om ons met onze zorgen te wenden tot God en Hem te vragen of Hij bij ons blijft en ons helpt. We moeten niet bij de pakken neerzitten, maar opstaan en verder gaan. En vooral ook bidden voor onze naasten en voor de mensen in nood. In de tweede lezing hoorden we dat de heilige Paulus droefheid en pijn ervaart in zijn hart omdat hij zijn broeders en stamverwanten niet meekrijgt in het geloof in Jezus Christus. Het is een pijn die velen van ons ook zullen kennen wanneer mensen in onze eigen omgeving het geloof niet aannemen of na een tijd weer loslaten. Maar Paulus bidt vurig dat God hen zal redden. Dat kunnen wij ook doen. Zo'n redding ligt immers niet in onze macht, maar wel in die van God. Hij is de gezegende tot in eeuwigheid. Amen.